

Дѣлчо бръкна въ джеба си, извади увита книжка, разви я и въ ржката му дрънна нѣщо. Той приближи агнето и завърза около шията му малко звънче. Агнето подскочи, затича и звънчето иззвънтѣ.

Дѣдо Димо гледаше съ свѣтнали отъ радостъ очи ту агнето, ту момчето.

Днитѣ минаха бързо за Дѣлчо. Докато се види той съ всичкитѣ си другари и роднини, докато му се порадватъ тѣ, двата дни хвъркнаха неусѣтно.

На третия день Дѣлчо отиде пакъ при овцетѣ, да види агнето си. Дѣдо Димо бѣше откаралъ овцетѣ на водопой. Дѣлчо започна да играе съ агнето. Кучетата бѣха отишли съ овцетѣ. Само Шаро, най-старото куче, бѣше останалъ. Следъ малко Шаро залая и затича изъ пѣтя. Дѣлчо се

спусна следъ него, да види кого лае. На пѣтя стоеше едно дрипаво момче съ тояга въ ржка и се бранѣше отъ кучето. Дѣлчо пропжди Шаро. Момчето пристжпи плахоплахо къмъ Дѣлчо и съ сълзи на очи почна да разказва:

— Сираче съмъ.... Безъ майка, безъ баща. Слугувахъ въ съседното село и пасѣхъ говедата на селския чорбаджия... Но той излѣзе лошъ човѣкъ. Всѣки день ме биеше, защото лошо съмъ пасѣлъ говедата и не ги пускахъ въ чуждитѣ ливади и ниви... А ако ги пуснѣхъ тамъ, биеше ме пѣкъ пждарѣтъ... Хранѣха ме само съ коравъ хлѣбъ... Три години слугувахъ, петъ пари не ми дадохъ. Дотегна ми теглото и побѣгнахъ... Търся да се ценя. Дано си намѣра по-милостиви хора...

Дѣлчо стоеше като гръмнатъ... Той не можеше да повѣрва, че това момченце, голѣмо колкото него, е толкозъ много претеглило... Той хвана момчето за ржка и го поведе къмъ кошарата. Дойде и дѣдо Димо. Дѣлчо му разказа набързо патилата на момчето, па започна да се моли: